

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720201370
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8720201370.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochta v spore žalobkyne: A. G., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX Z. U., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448 proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Mýtna 48, právne zastúpenému: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 37 927 795, o primerané finančné zadostučinenie v sume 649,75 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 21Csp/33/2020-66 zo dňa 09.11.2020 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 649,75 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o nich rozhodne uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 649,75 eur s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde v Poprade pod sp. zn. 12Csp/260/2017, v ktorej bol žalovaným voči nej uplatnený nárok na zapltenie sumy vo výške 1.489,97 eur s prísl., z ktorej mu bola priznaná suma 583,60 eur s príslušenstvom, v časti o zapltenie sumy 256,62 Eur bolo konanie zastavené a v časti o zapltenie sumy 649,75 Eur bola žaloba zamietnutá. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 31.07.2018. Žalovaný poprel nárok žalobkyne, žiadal žalobu zamietnuť tvrdiac, že nie je splnená ani jedna podmienka predpokladaná zákonom. Poukazoval na to, že Úverová zmluva č. XXXXXXXX bola uzatvorená medzi žalobkyňou a jeho právnym predchodcom Všeobecnou úverovou bankou a.s. ako veriteľom. On zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekreoval. Namietal aktívnu legitimáciu žalobkyne. Žalovaný preto žiadal žalobu zamietnuť s tvrdením, že neboli splnené zákonné podmienky na priznanie žalovanej sumy a namietal aktívnu legitimáciu žalobkyne.

3. Prvoinštančný súd rozhodol o žalobe citujúc ust. §§ 52 ods. 1-3; 53 ods. 1 a 5; 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, §§ 1 ods. 1, 3 ods. 3 a 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, §§ 9 ods. 2; 11 ods. 1 z.č. 129/2010 Zz. o spotrebiteľských úveroch, a po vykonanom dokazovaní skonštatoval, že z rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12Csp/260/2017 - 60 zo dňa 13.06.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.7.2018 zistil, že súd konanie v časti o zapltenie istiny 256,62 eur s prísl. zastavil,

v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a zaviazal I. výrokom žalovanú v pôvodnom konaní k povinnosti zaplatiť sumu 583,60 eur s prisl. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že dňa 18.02.2014 VÚB a.s. uzavrela so žalovanou v pôvodnom konaní Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB a.s., na základe ktorej sa banka zaviazala poskytnúť žalovanej kreditnú kartu, ku ktorej bol vedený účet č. XXXXXXXX. Žalovanej bol poskytnutý úver s dohodnutým úrokom vo výške 22,80 %. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mala žalovaná schválený úverový rámec vo výške 600,- eur a bola povinná žalobcovi platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 20,- eur. Žalobca bol povinný viesť obchodnú knihu a klienta informovať z informačného systému banky o obratoch, ktoré obsahujú, okrem iných údajov, rozpis transakcií. Dňa 05.02.2014 žalovaná vyplnila návrh štandardnej formulárovej zmluvy o aktiváciu pôžičkovej karty E.. Žiadosť obsahovala osobné údaje žalovanej, predschválený úverový rámec 600,- eur, štandardnú splátku 20,- eur, úrokovú sadzbu 22,80 %, indikatívny výpočet RPMN, deň splatnosti splátky, priemernú hodnotu RPMN, rozhodcovskú doložku, úverové poistenie a.i. Dňa 18.02.2014 banka žiadosť akceptovala. Banka ku dňu 21.11.2017 vyhotovila výpis z pôžičkovej karty E. za zúčtovacie obdobie od 02.03.2014 do 31.10.2017, v ktorom je konštatovaná štandardná úroková sadzba 22,80 % ročne, sankčná úroková sadzba 5,0 % ročne, štandardná splátka 20,- eur. Žalovanej bola vyčíslená povinná splátka na úhradu 1.489,97 eur so stanovením dňa splatnosti 20.11.2017. Podľa zrealizovaných transakcií žalovaná realizovala výbery finančných prostriedkov v období od 28.02.2014 do 27.06.2014 celkom vo výške 630,- eur. Od uvedeného obdobia na úverovom účte sú uvedené už iba štandardné operácie a to štandardné úroky, sankčné úroky, správa kartového účtu, náklady vymáhania do vyhlásenia okamžitej splatnosti, štandardné a sankčné úroky po vyhlásení okamžitej splatnosti. Celkom žalobca vyčíslił debetné transakcie vo výške 1.649,97 eur a kreditné transakcie 160,- eur. Zmluvou zo dňa 30.06.2017 a 19.01.2018 banka postúpila svoju pohľadávku na žalobcu. Prílohou zmluvy o postúpení pohľadávky je dlh žalovanej. Listami zo dňa 03.12.2014 a 06.01.2015 banka vyzvala žalovanú na úhradu omeškaných splátok a oznámila žalovanej vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žaloba je dôvodná, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobkyne. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 12Csp/260/2017 úspešne uplatnila porušenie práva spotrebiteľa, preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie jeho práva nesie zodpovednosť. Žalovaná v uvedenom konaní dosiahla zamietnutie žaloby z dôvodu, že predmetná úverová zmluva je pre absenciu zákonných náležitostí podľa zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol v rozsudku citovaný, bezúročná a bez poplatkov.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa si predmetnou žalobou v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške zodpovedajúcej sume, v ktorej bola žaloba žalovaného zamietnutá (konanie zastavené) v konaní vedenom pred Okresným súdom v Poprade pod sp. zn. 12Csp/260/2017, v ktorom jej objektívne hrozilo zaplatenie sumy 1.489,97 Eur, ktorých sa žalovaný domáhal voči žalobkyňi. Poukazujúc na § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa uviedol, že zákon nevyžaduje ako podmienku vznik ujmy, ba dokonca ani spôsobilosť porušenia privodiť ujmu spotrebiteľovi tak, ako to bolo uvedené v zákone účinnom do 09.06.2013. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia postačuje iba úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, čo v danom prípade preukázané bolo. Žalobkyňa v konaní sp. zn. 12Csp/260/2017 úspešne uplatnila porušenie svojich práv spotrebiteľky (čím bola splnená procesná podmienka aktívnej legitímácie), keď dosiahla zamietnutie žaloby, čo samo o sebe postačuje na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

6. K výške primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že táto musí byť primeraná, aby naplnila satisfakčnú, výchovnú a odstrašujúcu funkciu tohto právneho inštitútu. V konkrétnom prípade sa môže výška primeraného finančného zadosťučinenia rovnať aj majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila. V tomto konaní však žalobkyňa požadovala sumu ktorá bola zamietnutá ako bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktorej zaplatenie jej reálne hrozilo v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 12Csp/260/2017, ktoré sa viedlo na základe žaloby podanej žalovaným. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľa, jeho dôsledkom je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, je správne a spravodlivé, aby táto zohľadňovala aj ujmu, ktorá spotrebiteľovi hrozila, pokiaľ by žalovaný uplatňoval voči nemu nároky z neprijateľných zmluvných podmienok, čím sa naplní aj odradzovacia funkcia tohto

satisfakčného prostriedku. Z uvedeného hľadiska súd prvej inštancie považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 649,75 eura.

7. Prvoinštančný súd mal za to, že spor vedený na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12Csp/260/2017 zasiahol do súkromného života žalobkyne. Keďže na žalovaného bola postúpená pohľadávka, ktorú prevzal Zmluvou o postúpení pohľadávky, prevzal tak aj všetky práva a povinnosti, ktoré súvisia s vymáhanou pohľadávkou. Žalovanému vyplýva zákonná povinnosť v zmysle vyššie citovaného zákona § 53 ods. 1 OZ a to, že dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

8. Konštatoval, že hypotéza citovanej právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1 a § 262 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu. Uviedol, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Proti uvedenému rozsudku v celom jeho rozsahu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodňoval ust. § 365 ods. 1 psím. h) CSP a navrhol rozsudok postupom podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať mu voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odvolaní tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, že žalobkyňa je aktívne legitimovaná na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z.z. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne. Namietal, že žalobkyňa voči nemu nemá nárok na primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko jeho predpokladom je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom. Pod uvedeným je potrebné rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky (poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo 14.09.2016). V prejednávanom prípade podmienka úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinností žalobkyňou nie je splnená, nakoľko si táto neuplatnila žiaden konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa. Obrana žalobkyne v spore vedenom pred Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 12Csp/260/2017 nepredstavuje úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z.z. pre účely priznania primeraného finančného zadosťučinenia a poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 a 6Cdo/127/2017. Podľa odvolateľa je nesprávny právny názor súdu prvej inštancie, že zákonné podmienky na priznanie primeraného zadosťučinenia vyplývajú z konania sp. zn. 12Csp/260/2017. U uvedenom konaní sa navyše súd nestotožnil s obranou žalovanej, ale žalobu čiastočne zamietol vo vzťahu k zmluvným úrokom po splatnosti pohľadávky na základ ex offo kontroly spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa teda nebola úspešná v uvedenom konaní z dôvodu jej procesnej obrany, ale z dôvodu ex offo posudzovaného nároku. To je ďalším dôvodom pre nepriznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa v predmetnej veci bližšie nešpecifikovala ani jedno jej spotrebiteľské právo, ktoré malo byť porušené a pre ktoré by jej mal prináležať nárok titulom primeraného finančného zadosťučinenia. Žiadne práva žalobkyne neboli porušené, preto jej požadovaný nárok podľa § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. nepatrí. Nie je tak naplnená zákonná podmienka „úspešného uplatnenia porušenia spotrebiteľských práv spotrebiteľov“ pre priznanie primeraného zadosťučinenia. Podporne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 6Co/75/2018. Keďže žiadne práva žalobkyne ako spotrebiteľa porušené neboli, nemá táto nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z.z. Tvrdil, že je nesprávny názor prvoinštančného súdu o sankčnej a satisfakčnej funkcii inštitútu primeraného zadosťučinenia. Tiež do úvahy neprichádza ani reparačná funkcia daného inštitútu s podporným odkazom na uznesenie KS v Prešove vo veci sp. zn. 17Co/17/2018. Rovnako uviedol, že jeho neúspech v konaní sp. zn. 12Csp/260/2017 nemôže predstavovať peňažnú ujmu na strane spotrebiteľa ako protistrany, lebo toto nie je účel sledovaný § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. Za uplatnenie jeho ústavného práva v zmysle čl.

46 ods. 1 Ústavy SR nemôže byť trestaný zaplatením finančného zadosťučinenia. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia sa chápe ako nástroj na odstránenie spôsobenej nemajetkovej ujmy a je ho možné spotrebiteľovi priznať iba ak porušenie práva alebo povinnosti mu reálne spôsobilo nejakú ujmu, ktorú spotrebiteľ musí preukázať. V prejednávanej veci žalobkyňa nešpecifikovala, ktoré jej právo bolo porušené, nešpecifikovala ani ujmu, aká jej mala byť spôsobená, nevznikol jej nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Nepriznaním zmluvne dohodnutých úrokov z úveru po splatnosti pohľadávky žiadne práva žalobkyne ako spotrebiteľky porušené neboli, žalovaný sa nedopustil vo vzťahu k žalobkyni porušenia žiadneho jej spotrebiteľského práva a žalobkyni nesvedčí aktívna legitímácia na uplatnenie predmetného nároku podľa § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. Odkázal na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 44/2020 so záverom, že ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo. Žiadal preto rozsudok zmeniť a priznať mu trovy konania.

11. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa vyjadrila tak, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd zaoberal všetkými relevantnými otázkami skutkového a právneho charakteru, čím rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. S poukazom na § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. uviedla, že jedinou podmienkou práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Konaním pred OS Poprad sp. zn. 12Csp/260/2017 boli naplnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Otázka porušenia spotrebiteľského práva bola definovaná v uvedenom konaní 12Csp/260/2017 a v odôvodnení v ňom vydanom rozsudku. Tento základ porušenia spotrebiteľského práva už v predmetnom konaní nie je možné rozširovať. Na podporu svojho tvrdenia poukázala na konkrétne rozsudku Krajského súdu v Prešove. Navrhla preto rozsudok ako vecne správna potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

12. Žalovaný sa k replike žalobkyne k jeho odvolaniu už nevyjadril.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 17.06.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom dopĺňa, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Odvolacie námietky žalovaného, že v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, lebo podľa odvolateľa nie sú splnené zákonné predpoklady podľa § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z., je nutné vyhodnotiť ako nedôvodné. Je nutné zdôrazniť, že žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnila v súvislosti s konaním Okresného súdu Poprad vo veci sp. zn. 12Csp/2602017, v ktorom bola úspešnou žalovanou čo do rozsahu 649,75 Eur, ktoré si žalobca (v prejednávanej veci v postavení žalovaného) uplatnil voči nej ako nedôvodný nárok z úverovej zmluvy v časti zmluvného úroku. Na základe spotrebiteľskej zmluvy žalovaný sa neoprávnene domáhal, okrem iného, aj sumy 649,75 Eur, ktorá by predstavovala bezdôvodné obohatenie. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 31.07.2018. Odvolací súd preto rovnako, ako aj súd prvej inštancie má za to, že žalovaný v súvislosti s uvedenou úverovou zmluvou sa chcel obohatiť na úkor spotrebiteľa-žalobkyne a to vo výške 649,75 Eur, o ktorú súd v predchádzajúcom konaní žalobu žalobcu (tu v postavení žalovaného) zamietol. Takého konanie žalovaného, ktorý si neoprávnene uplatnil žalobou voči spotrebiteľke nárok na zaplatenie sumy 649,75 Eur na základe formulárovej zmluvy, uzavretej hoci aj s jeho právnym predchodcom, je nutné považovať za porušenie práva spotrebiteľa - žalobkyne, ktorá sa aktívne bránila v uvedenom konaní, čím bola aj čo do sumy 649,75 Eur úspešná, a tiež aj čo do sumy 256,62 Eur bola úspešná, keďže konanie v uvedenej časti bolo pre jej späťvzatie zastavené. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie odvolateľa, že nie je splnený predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je správnym. Je preto možné z tohto rozhodnutia vyvodiť, že práve porušením povinnosti právneho predchodcu žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy a konaním žalovaného, ktorý si nedôvodne uplatňoval z takejto zmluvy voči žalobkyni na súde nedôvodné nároky, došlo k situácii, že žalovaný požadoval od žalobkyne sumu vyššiu, ako mal nárok a to najmenej o 649,75 Eur. Na veci nemôže zmeniť nič ani tvrdenie odvolateľa, že úverovú zmluvu so žalobkyňou

neuzatváral on, ale jeho právny predchodca, lebo bol to práve žalovaný, ktorému v konaní OS Poprad pod sp. zn. 12Csp/260/2017 bolo právoplatné rozhodnuté o zamietnutí žaloby čo do sumy 649,75 Eur.

15. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladu, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi od subjektu, ktorý za to zodpovedá. Je možné konštatovať, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Je totiž bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla alebo nie, pretože aj podľa § 3 ods. 5 druhá veta cit. zákona, účinného do 09.06.2013 postačovala iba možnosť vzniku takejto ujmy, čo aktuálne znenie uvedeného ustanovenia ani nevyžaduje. Je preto potrebné vychádzať z toho, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

17. Odvolací súd k odvolacej námietke žalovaného dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V prejednanom prípade bola žalobkyňa v konaní OS Poprad pod sp. zn. 12Csp/260/2017 úspešná čo do sumy 649,75 eur a tiež čo do sumy 256,62 Eur, o ktorú bolo konanie pre späťvzatie žaloby zastavené, a to hoci v postavení žalovanej sa bránila a tým uplatňovala svoje práva proti žalobe žalobcu, v terajšom postavení žalovaného. Na veci nemôže nič zmeniť ani to, že v uvedenom konaní ex offo kontrolu spotrebiteľskej zmluvy zrealizoval súd, ale v konečnom dôsledku bola ona úspešná v uvedenom rozsahu. Ak by teda v uvedenom konaní si žalovaný neuplatňoval neprináležiaci mu nárok, a bol by tak plne úspešným, vtedy by bolo možné dať za pravdu odvolateľovi, že by neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v prejednanom spore. Situáciu, že požadoval od spotrebiteľky finančné nároky, na ktoré nemal právo, je treba vyhodnotiť v prospech spotrebiteľky, tu žalobkyne.

18. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z prípadnej ujmy hroziacej žalobkyne v súvislosti s tým, že žalovaný sa chcel na jej úkor v konaní OS Poprad sp. zn. 12Csp/260/2017 v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou o úvere bezdôvodne obohatiť najmenej o sumu 649,75 eur, ktorú požadoval a ktorá bola súdom prvej inštancie v prejednávannej veci priznaná ako zadosťučinenie. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemal dôvod vstupovať do jeho úvahy.

19. K výške primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné tiež uviesť, že aj odvolací súd má za to, že priznaná suma 649,75 eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyne ako spotrebiteľke satisfakciu a mala by odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na všetky skutkové okolnosti

daného prípadu. Aj odvolací súd vychádzal z toho, že žalobkyňa sa bránila a tým uplatňovala svoju obranu proti žalovanému v konaní sp. zn. 12Csp/260/2017 vedenom na Okresnom súde Poprad v postavení žalovanej, aj keď súd žalobu čiastočne zamietol po ex offo súdnej kontrole spotrebiteľskej zmluvy, čím jej poskytol náležitú ochranu. Je pritom potrebné opätovne zdôrazniť, že je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia to, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože nie je, podľa aktuálneho znenia právnej úpravy v § 3 ods. 5 cit. zákona, požadovaná ani prípadná hrozba ujmy, no pri určení výšky finančného zadosťučinenia je možné vychádzať z hrozacej ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila (ktorá vyplýva z konania OS PP sp. zn. 12 Csp/260/17). Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľky- žalobkyne žalovaným je priznaná výška finančného zadosťučinenia určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná.

20. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a požadovaná výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

21. Odvolací súd tiež uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomfortné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. I. ÚS 188/06).

22. Keďže v odvolaní sa namieta aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

23. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ostatnými odvolacími námietkami.

24. K výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne bola v celom rozsahu úspešnej žalobkyni priznaná ich náhrada v plnom rozsahu proti neúspešnému žalovanému. Prvoinštančný súd vo výroku o trovách konania správne uviedol aj formuláciu, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Takáto formulácia výroku o náhrade trov konania spĺňa požiadavku zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné (viď uznesenie NS SR z 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/222/2016).

25. Rozhodovacia prax tunajšieho Krajského súdu v Prešove vychádza z názoru, ktorý bol v predmetnej veci prezentovaný súdom prvej inštancie a s ktorým sa senát odvolacieho súdu prejednávajúci túto vec stotožňuje.

26. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a nasl. CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni bol voči v dovolacom konaní neúspešnému žalovanému priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Aj o výške trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník súlade s § 262 ods. 2 CSP.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).